

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. április 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt **I. r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 20. napján kihirdetett 14.B.356/2009/61. számú ítéletét **megváltoztatja**.

III. r. és IV. r. vádlottak cselekményét 2-2 rb. felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősíti (Btk. 225. §).

E vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

I. r. vádlott vonatkozásában az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

IV. r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 11.250,- (tizenegyezer-kettőszázötven) forint bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. szeptember 20. napján kihirdetett 14.B.356/2009/61. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében, ezért 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, és a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette. II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett vesztegetés büntetében, ezért 1 évi és 2 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. III. r. vádlottat felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 300 napi tétel, napi tételenként 300,- forint, összesen 90.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatására.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében, ezért - mint visszaesőt - 8 hónapi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A IV. r. vádlott tekintetében elrendelte a Budapest XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 6.B.XVIII.848/2002/15. számú ítéletével kiszabott, de korábban végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett 2 évi börtönbüntetés, a PKKB 2.B.XIV.2100/1999/160. számú ítéletével kiszabott, de 4 évi próbaidőre felfüggesztett 1 évi és 11 hónapi börtönbüntetés, továbbá a PKKB 14.B.XIII.2244/2003/28. számú ítéletével kiszabott, de 3 évi próbaidőre felfüggesztett 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. Az elsőfokú bíróság kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson az ügyész mindegyik vádlott tekintetében tudomásul vette az ítéletet. Az I., II., III. és IV. r. vádlottak, valamint védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.745/2009/3. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét az I. r. vádlott tekintetében változtassa meg akként, hogy az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzze, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál elterjesztett beadványában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság szerezz be a védencére vonatkozó legújabb szolgálati jellemzést.

A II. r. vádlott meghatalmazott védője a Fővárosi Ítéltáblánál bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelyben az elsőfokú tárgyaláson bizonyítás anyagává tett CD lemezen rögzített hangfelvétel igazságügyi hangtechnikai szakértő által történő megvizsgálását kérte.

A IV. r. vádlott az ítéltáblánál előterjesztett bizonyítási indítványában szintén az iratok között található CD lemez hangszakértővel való megvizsgálását, majd annak eredményéhez képest bizonyítékként való felhasználását indítványozta. A IV. r. vádlott előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását is, melyben az eredeti fellebbezését megváltoztatva arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül. Álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság ítélete megalapozatlan, mert ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, nem vizsgálta részletesen a vádlottak tudattartalmát, az elsőfokú eljárás során elmulasztotta a hangszakértő kirendelését, illetve olyan tanú vallomástételének lehetőségét zárta ki, aki érdemi információval szolgálhatott volna. Véleménye szerint súlyos eljárási szabálysértést is elkövetett az elsőfokú bíróság, amikor a 2010. május 26-i tárgyalását annak ellenére tartotta meg, hogy azon a IV. r. vádlott nem volt jelen. A IV. r. vádlott beadványában másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés büntetés helyett nagyobb összegű pénzbüntetés alkalmazását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését kiegészítéssel tartotta fenn. Így elsődlegesen védence felmentésére, másodsorban az I. r. vádlott bűnösségének hivatali visszaélés büntetében történő megállapítására és a kiszabott büntetés enyhítésére, míg harmadsorban a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek az előzetes mentesítés mellőzésére irányuló indítványának elutasítására tett indítványt. Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy védence részéről csupán egy szakszerűtlen intézkedés történt, amely miatt megtörtént fegyelmi felelősségre vonása. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy kizárólag tanú 1 vallomása állt rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy védence részéről pénzkérés történt. Takács tanú azonban e körben az eljárás során különböző tartalmú vallomásokot tett. Ezt a körülményt érinti a becsatolt hangfelvétel is, amelynek a hangszakértővel való vizsgálata és bizonyítékként történő felhasználása elmaradt. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, továbbá a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel védencével szemben legfeljebb hivatali visszaélés büntette állapítható meg, és ezért pénzbüntetés kiszabását kérte. A harmadlagos indítványának alátámasztásaként védence legújabb dicséretes-fenyítések lapjának bejegyzéseire, szolgálati jellemzésére hivatkozott és a főügyészségi indítvány elutasítását indítványozta, hogy védence továbbra is rendőr maradjon.

A II. r. vádlott védője perbeszédében csatlakozott az I. r. vádlott védője által előadottakhoz. Az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését módosítással, elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, iratellenes. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást részben tanú 1 egymásnak ellentmondó vallomásaira alapozta. Perbeszédében az első fokú ítélet általa ellentmondásosnak tartott megállapításaira, a bizonyítékok között mutatkozó ellentmondásokra hívta fel a figyelmet és az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. Elsődlegesen az ítélet megalapozatlansága miatt annak hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a bizonyítékok helyes mérlegelését követően védence felmentésére tett indítvány. Amennyiben a bíróság erre nem látna lehetőséget, II.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A III. r. vádlott védője perbeszédében az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezést módosítással tartott a fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy a Fővárosi Bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés c./ és d./ pontjai alapján megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Véleménye szerint iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy védence ténybeli beismerő vallomást tett. Álláspontja szerint védencének a járőrökkel való telefonbeszélgetése egyáltalán nem volt szándékkiváltó hatású az I. és II. r. vádlottak korrupciós cselekményére, mert ő nem valakinek a kimentését kérte, hanem csak azt, hogy valakit vigyenek el valahová. Így felbujtói magatartása kizárólag járőrútvonal elhagyása tekintetében valósulhatott volna meg, tehát

legfeljebb a Btk. 348. § (1) bekezdésében írt szolgálatban kötelességszegés vétsége merülhetne fel, azonban már annak megállapítására sincs lehetőség a Btk. 124. §-ban írt speciális büntethetőséget megszüntető okra figyelemmel. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság eltérő tényállás megállapítása után a felbujtóként elkövetett szolgálatban kötelességszegés miatt folyamatban lévő eljárást védencével szemben szüntesse meg.

A IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését megváltoztatva elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítésére, pénzbüntetés alkalmazására tett indítványt. Elsődleges indítványával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság védencét illetően úgy folytatott le bizonyítást, hogy a tárgyaláson a IV. r. vádlott nem volt jelen. Kitért továbbá arra, hogy a III. r. és IV. r. vádlottaknak a rendelkező részben írt bűncselekmény minősítése nem áll összhangban az I. és II. r. vádlottak cselekményének minősítésével. A III. és IV. r. vádlottat ugyanis a bíróság olyan bűncselekményben mondta ki felbujtóként bűnösnek, amelyhez tettesi alapcselekmény nem kapcsolódik. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy a vádlottak cselekményének belső arányai lehetővé teszik védencével szemben pénzbüntetés kiszabását.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy hibát követett el, de bűncselekmény nem.

A IV. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz és pénzbüntetés kiszabását kérte.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlottaknak és védőiknek a felmentésre illetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezései nem alaposak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A IV. r. vádlott védője alap nélkül tett indítványt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére azon okból, hogy az elsőfokú bíróság 2010. május 26. napján védenccé távollétében folytatott le bizonyítást. Az adott napra vonatkozó tárgyalási jegyzőkönyv alapján megállapítható, hogy ezen a napon a IV. r. vádlott betegsége miatt nem volt jelen. A bíróság ekkor kizárólag olyan bizonyítási eljárást folytatott le, amely IV.r. vádlottat közvetlenül nem érintette. Kizárólag tanú 2 hallgatására került sor, akinek vallomása nem volt közvetlen összefüggésben IV.r. vádlott terhére rótt cselekménnyel. A következő tárgyalási napon, 2010. szeptember 20. napján az elsőfokú bíróság a korábbi tárgyalás jegyzőkönyvét ismertette, sőt annak tartalmára vonatkozóan a IV. r. vádlottat kifejezetten nyilatkoztatta is. Ekkor IV.r vádlott észrevételt és indítványt

nem tett. A másodfokú bíróság észlelte továbbá, hogy 2010. április 21. napján tartott tárgyaláson a II. r. vádlott szintén nem volt jelen és az elsőfokú bíróság ezen a tárgyalási napon hallgatta ki tanú 3-t, aki azonban, II. r. vádlottat közvetlenül érintő vallomást nem tett, illetve a másodfokú bíróság a következő tárgyalási napon szintén ismertette az előző tárgyalás jegyzőkönyvét.

A Be. 281. § (4) bekezdése szerint, ha a tárgyalás több vádlott ellen folyik a vádlott távollétében is megtartható a tárgyalásnak az a része, amely őt nem érinti. Megállapítható továbbá, hogy az említett napokon a távollévő vádlottak védői jelen voltak, a távollétükben megtartott bizonyítás eredményét megismerték. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tárgyalás során a IV. r. vádlott védője által hivatkozott eljárási szabálysértést nem követett el. Így az eljárási okból az ítélet hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői indítvány eredményre nem vezethetett.

Megállapítható továbbá az is, hogy az ügyben titkos adatszerzés, majd a bizonyítási eljárás során az adatszerzés eredményének felhasználása törvényesen történt. A titkos adatszerzés büntetőeljárási törvényben írt feltételei fennálltak és a felhasználás is megfelelt a Be.206.§ (1)-(4) bekezdéseiben meghatározottaknak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A II. r. vádlott a tárgyaláson nem kívánt vallomást tenni. A nyomozás során pedig tagadta a cselekmény elkövetését. A III. r. vádlott a tárgyaláson fenntartotta nyomozás során, tanúként tett vallomását. A IV. r. vádlott a tárgyaláson nem tett vallomást, úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát bűnösnek a terhére rótt bűncselekmény elkövetésében.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlottak tagadásával szemben a kihallgatott tanúk vallomása, valamint a rendelkezésre álló iratok, köztük a titkos adatszerzés során beszerzett jelentések és III.r. vádlott tanúként tett vallomása alapján állapította meg. A Fővárosi Bíróság igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, majd ítélete 7. oldalától 22. oldal 3. bekezdéséig mindenre kiterjedően foglalkozott az általa megismert bizonyítékokkal, azok értékelésével. Ítélete 13. oldalán felhívta a figyelmet a vádlottak vallomásainak ellentmondásaira, és azokat összevetette a tanúvallomásokkal, az ügyben keletkezett okiratokkal, valamint a titkos adatszerzés anyagával. Mindezek alapján nem tévedett, amikor a vádlottakra nézve terhelő tartalmú tényállást állapított meg. Ítéletében meggyőző és logikus indokait adta annak, hogy miért nem a vádlottak védekezését fogadta el a tényállás alapjául.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csupán a IV. r. vádlott tekintetében, a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján, a másodfokú iratok 18. sorszáma alatt található bűnügyi kérdőjegy további elítéléseket tartalmazó adataival szorul kiegészítésre a következők szerint:

1. „a Szentendrei Városi Bíróság a 4.B.320/2003/15. számú ítéletével, amely másodfokon 2006. október 26. napján 1.Bf.734/2005/6. szám alatt emelkedett jogerőre, hamis vád büntette miatt - mint visszaesőt - 200.000. forint pénzbüntetésre ítélte,
2. a Budakörnyéki Bíróság a 2.B.15/2005/83. számú ítéletével, amely másodfokon 2007. február 16. napján 1.Bf.425/2006/5. szám alatt emelkedett jogerőre zsarolás büntettének kísérlete és személyi szabadság megsértésének büntette miatt 90.000,- forint pénzbüntetésre ítélte,
3. a Szentendrei Városi Bíróság a 3.B.438/2006/41. számú ítéletével, amely másodfokon 2008. november 25. napján 1.Bf.593/2008/11. szám alatt emelkedett jogerőre csalás büntette, 2 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 810.000,- forint pénzbüntetésre ítélte”.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

Megállapítható, hogy a vádlottak és védőjük a fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Ilyen új ténynek, vagy bizonyítéknak nem tekinthető a IV. r. vádlott hozzátartozója által becsatolt hanganyag, amellyel kapcsolatban annak igazságügyi hangszakértő által történő vizsgálatát indítványozták, hiszen az adott bizonyítékot az elsőfokú bíróság tárgyalása keretében már vizsgálta. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mert a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat megfelelően értékelte, és megállapításai logikusan következnek az általa megismert bizonyítási anyagból. Összességében a Fővárosi Bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. A vádlottaknak és védőiknek az elsőfokú bíróság által már értékelt bizonyítékok újraértékelésére, az ítéleti tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tartalmú tényállás megállapítása után a vádlottak felmentésére, illetve az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványaik ezért eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Ítéltábla a IV. r. vádlott és védője, valamint a II. r. vádlott védője által előterjesztett, igazságügyi hangszakértő kirendelésére irányuló indítványt elutasította. Az elsőfokú bíróság a hangfelvételnek a tárgyalás keretében történő megismerése után döntött ezek kirekesztéséről a bizonyítékok köréből. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hangfelvétel készítésének körülményeire figyelemmel, szakértővel történő vizsgálatát követően sem lenne alkalmas tanú 1 szavahihetőségének alátámasztására vagy cáfolására.

Az irányadó tényállás alapján a Fővárosi Bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére azonban részben tévedett, a cselekmények jogi minősítését

illetően. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I. r. és II. r. vádlottak bűnösségét a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében állapította meg. E bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy a jogtalan előnyt, vagy annak ígéretét elfogadja. A büntetés 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, ha az elkövető a jogtalan előnyért hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a (3) bekezdésben írt minősítő körülmény azáltal valósult meg, hogy a vádlottak hivatali helyzetükkel éltek vissza cselekményük elkövetésekor. A bírói gyakorlat ugyanis ilyenek tekinti a hivatali helyzettel együtt járó jogok társadalmi rendeltetésükkel ellentétes, immorális gyakorlását. Így a hivatali helyzettel való visszaélés fogalma alá esik a személyes cél érdekében történő hivatalos fellépés is. (BH. 1996/185 számon közzétett eseti döntés). A vesztegetés megállapítása szempontjából pedig közömbös, hogy a hivatalos személy cselekményéért előzetesen, vagy azt követően kér vagy fogad el jogtalan előnyt, továbbá a bűncselekmény az előny kérésével befejezetté válik. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság I. és II. r. vádlottaknál a társtettei elkövetést is, mivel a bűncselekményt egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg. A másodfokú bíróság mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak az I. és II. r. vádlottak cselekményei tekintetében kifejtett jogi álláspontját kiegészítve azzal, hogy a vádlottak rendőrként a Be. 137. § 1/l. pontjai alapján minősültek hivatalos személynek.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a III. r. és IV. r. vádlottak cselekményét a Btk. 225.§-ába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettként értékelte. Helyesen fejtette ki a Fővárosi Bíróság, hogy az I. és II. r. vádlottak a III. és IV. r. vádlottak által megjelölt kéresem túlterjeszkedtek amikor tevékenységükért pénzt kértek, azonban ezen többletért a III. és IV. r. vádlottak nem vonhatók felelősségre. A III. és IV. r. vádlottak rábíró magatartása együttesen váltotta ki az I. és II. r. vádlottak elkövetési szándékát, azonban a kialakult gyakorlattól eltérően az elsőfokú bíróság III. r. és IV. vádlottak tekintetében csak 1-1.rb. bűncselekményt állapított meg, pedig a felbujtó magatartás a járőr mindkét tagja tekintetében megvalósult. Ezért a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és III. r. és IV. r. vádlottak cselekményét 2-2 rb. a Btk. 225. §-ába ütköző felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettként minősítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetékiszabási körülményeket és nem tévedett, amikor az I. és II. r. vádlottakkal szemben a Btk. 87. § (2) bekezdés c./ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával szabott ki szabadságvesztés büntetést, melyek tartamánál kellően differenciált. Úgy szintén nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a végrehajtási fokozatot börtönben határozta meg. Helyesen járt el akkor is, amikor az időmúlásra figyelemmel lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetések próbaidőre történő felfüggesztésére és törvényesen állapította meg a próbaidő tartamát is. Rendkívül méltányosan járt el azonban amikor nem vizsgálta a rendőr elkövetőknél

rendfokozatot érintő katonai mellékbüntetés kiszabásának lehetőségét. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a korrupciós cselekménnyel érintett hivatalos személy általában méltatlan rendfokozat viselésére. A súlyosítási tilalomra figyelemmel azonban a másodfokú bíróság nem pótolhatta az elsőfokú bíróság mulasztását

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I. r. vádlott esetében lehetőséget látott arra, hogy őt a Btk. 104. § (1) bekezdése alapján előzetes mentesítésben részesítse. A hivatkozott jogszabályi rendelkezés szerint a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását a 89. § alapján felfüggeszti és az elítélt a mentesítésre érdemes. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a súlyos korrupciós bűncselekményt elkövető hivatásos rendőr tekintetében nem állapítható meg ilyen érdemesség. A cselekmény jellegére figyelemmel az ő esetében - figyelemmel az irányadó bírói gyakorlatra - előzetes bírósági mentesítés nem alkalmazható, ezért a másodfokú bíróság az I. r. vádlott vonatkozásában az előzetes mentesítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte, amely nem ütközik a büntetőeljárás törvény 354- §-ában megfogalmazott súlyosítási tilalomba.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a büntetlen előéletű III. r. vádlott tekintetében a Btk. 87. § (2) bekezdés e./ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával lehetőséget látott pénzbüntetés alkalmazására, melynél a napi tételek száma a cselekménnyel arányos, míg a napi tétel összege igazodik a vádlott anyagi teherviselő képességéhez. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a bűncselekményeket több ízben elkövető és a jelen tényállásban írt cselekményt visszaesőként megvalósító IV. r. vádlottat 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte. Ezzel arányosan törvényesen szabott ki vele szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést. Nem tévedett továbbá akkor sem, amikor a rendelkező részben írt 3, korábban próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását elrendelte, figyelemmel arra, hogy a vádlott a jelen bűncselekményét a felfüggesztett szabadságvesztések próbaideje alatt valósította meg. A megváltozott jogi minősítésre figyelemmel a másodfokú bíróság a III. és IV. r. vádlottakkal szemben alkalmazott büntetéseket halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak. Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 37. §-ban írt büntetési célokat, így az enyhítésre irányuló fellebbezések, illetve indítványok sem vezethettek eredményre.

A Fővárosi Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indoka alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a IV. r. vádlottat a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. április 20.

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László sk.
előadó bíró

Dr. Biszak János sk.
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete I.r., II.r., III.r. és IV.r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és az I. és II.r. vádlottak szabadságvesztése kivételével végrehajtható.

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő